

Arrest

nr. 131 985 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 mei 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De bestreden beslissing werd op 28 mei 2014 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 juni 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. TUNCER en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij kwam het Rijk binnen in het bezit van een A-kaart. Deze A-kaart werd op 1 maart 2012 verlengd tot 14 oktober 2012, voor de duur van de arbeidskaart type B.

Op 12 april 2012 is de verzoekende partij in het huwelijk getreden in Turkije, met mevrouw A.G, van Turkse afkomst doch Belgische nationaliteit.

Op 1 augustus 2012 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar echtgenote.

Op 5 november 2012 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Dit beroep is hangende.

Op 18 april 2013 verzocht de verzoekende partij de verwerende partij om een herziening van haar beslissing. Dit werd door de verwerende partij geweigerd op 7 juni 2013.

Op 28 november 2013 diende de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als echtgenoot van een Belg.

Op 27 mei 2014 nam de verwerende partij opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“in uitvoering van artikel 52, §4,5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3e van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke Integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan ontoereikend zijn om aan bovenstaande voorwaarden te voldoen. De inkomsten van de Belg komen voor uit zowel arbeid als uitkeringen. Zo ontving de Belg voor de maand november 2013, 1020,72 euro, december 2013, 978,19 euro, januari 2014, 1125,90 euro, februari 2014, 1847,99 euro, maart 2014 1195,84 euro. Daar zij gewerkt heeft kunnen de voorgelegde werkloosheidsuitkeringen in aanmerking genomen worden.

Uit de evaluatie van de werkloosheidsuitkeringen en de Inkomsten uit arbeid, blijkt dat de bedragen onregelmatig en ontoereikend zijn.

Betrokkene dient een maandelijks stabiel, toereikend en regelmatig inkomen aan te tonen van min 1307,78 Euro en aan deze voorwaarde werd, op basis van de gegevens van het administratief dossier, niet voldaan. Betrokkene zelf is actief op de arbeidsmarkt, het is echter aan de Belgische referentiepersoon om de vereiste bestaansmiddelen aan te tonen.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de Indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.

3. Onderzoek van het beroep

In haar synthesememorie voert de verzoekende partij in een eerste middel de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens voert de verzoekende partij aan dat er *in casu* sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van het eerste onderdeel van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

“Ten onrechte meent de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat één van de voorwaarden voorzien in het artikel 40 ter Vreemdelingenwet niet voldaan werd.

Concluant kan zich hiermee niet akkoord verklaren en stelt dat alle vestigingsvoorwaarden zoals voorzien in het betreffende artikel evenwel werden voldaan:

1. Voorwaarde m.b.t. de leeftijd van de echtgenoten : *concluant is 32 jaar oud en zijn echtgenote is 23 jaar oud (stuk 2).*

2. Voorwaarde m.b.t. het verblijfsrecht van de te vervoegen echtgenoot/partner : *Mevrouw GA bezit de Belgische nationaliteit en heeft als dus een identiteitskaart voor Belgische onderdaan van onbepaalde duur, geldig tot en met 19 september 2016.*

3. Voorwaarde m.b.t. stabiele en toereikende bestaansmiddelen:

Uit het schrijven dd. 2/4/2014 van de uitbetalingsinstelling ABVV Lokeren blijkt dat Mevrouw GA met ingang van 1/6/2012 gerechtigd is op een werkloosheidsuitkering van 42,53 €/dagvergoeding hetzij ca. 1050,00 € per maand voor gemiddeld 24 dagen per maand (zie stukken 1 en 2 – bundel stavingsstukken).

Daarenboven heeft de echtgenote van concluant sedert dat zij als zorgkundige aan het St-Vincentius Instituut te Gent is afgestudeerd en ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB, diverse interimopdrachten uitgevoerd als schoonmaakster en productiemedewerkster.

Dat de echtgenote van concluant sedert 3/2/2014 als logistiek medewerkster op deeltijdse basis in het (...) te 9000 Gent, (...) is tewerkgesteld (zie stuk 17 – bundel stavingsstukken). Dat zij voor deze tewerkstelling nog andere opdracht op halftijdse basis heeft uitgevoerd (zie stukken 3 – 4 en 12 – bundel stavingsstukken).

Dat de echtgenote van concluant sedert de aanvraag tot een verblijf voor concluant in het kader van artikel 40 Vreemdelingenwet actief naar werk aan het zoeken is en hiervan een resem stukken van de jobaanbiedingen en sollicitaties voorlegt conform artikel 40ter lid 3, 3° Vreemdelingenwet (zie stuk 30 – bundel stavingsstukken).

De verwerende partij stelt ten onrechte in de bestreden beslissing en haar memorie van antwoord dd. 17/7/2014 dat de bestaansmiddelen van de echtgenote van concluant ontoereikend zijn om aan de voorwaarden van artikel 40 ter Vreemdelingenwet te voldoen.

De echtgenote van concluant is 23 jaar en laaggeschoold, met zeer beperkte werkervaring en probeert sedert meer dan 3 jaar als voltijdse werkloze haar uiterste best te doen om een behoorlijk job te vinden. Zij heeft tal van werkopdrachten bij Kruidvat – AGO interim – VZC St-Jozef vzw – enz uitgevoerd.

Het totale maandelijks netto inkomen van Mevrouw GA bedraagt bijgevolg ongeveer € 1.200,00 à 1400,00 €. Dit wordt eveneens bevestigd door de uitbetalingsinstelling ABVV Lokeren (zie stuk 1 – bundel stavingsstukken) en de voorgelegde loonbrieven uit deeltijds arbeid (zie stukken 8 en 18 – bundel stavingsstukken).

In de redenering van de verwerende partij omtrent de inkomstenvoorwaarde van de referentiepersoon is het voor de echtgenote van concluant de beste optie om “voltijds” werkloze te zijn gezien zij althans kan aantonen dat zij een volwaardige vervangingsuitkering als werkloze van ca. 1000 à 1200 €/maand kan genieten en voldaan heeft aan de voorwaarde tot werkbereidheid en inkomen.

Gelet op de laaggeschooldheid van de referentiepersoon is een voltijdse arbeidsbetrekking met een inkomen van min. 1500,00 €/maand onhaalbaar. Evenwel heeft de referentiepersoon in een periode van 12 maanden voor het indienen van de verblijfsaanvraag voor concluant om diverse jobaanbiedingen te aanvaarden om werkervaring op te doen.

De voorgelegde aanzienlijke sollicitatiebrieven bewijzen dit ten overvloede.

Ten onrechte stelt de verwerende partij in haar memorie van antwoord dd. 17/7/2014 dat een behoeftenanalyse niet werd opgemaakt gezien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Dit is onjuist. Concluant heeft de volledige inkomsten uit deeltijds arbeid en uit werkloosheid van de referentiepersoon voorgelegd en deze inkomsten werden door verwerende partij aanvaard.

Er is geen sprake van inkomsten die geen deel uitmaken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Omtrent de onkosten van het gezin van verzoeker werd de verwerende partij reeds in kennis gesteld van de hoegrootheid van de huurlasten (550,00€/maand). Voorts heeft het gezin de gebruikelijke kosten van huishouden.

Rekeninghoudend met bovenstaande heeft de verwerende partij volledig ten onrechte de aanvraag gezinshereniging geweigerd aangezien bovenstaande duidelijk aantoonde dat Mevrouw GA over voldoende stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt om in de behoeften van haarzelf als conculant te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

4. Voorwaarde m.b.t. voldoende huisvesting : Mevrouw GA en conculant huren een appartement gelegen te 9160 Lokeren, (...) bij geregistreerde huurovereenkomst dd. 14/5/2012 (zie stuk 3 – bundel stavingsstukken).

5. Voorwaarde m.b.t. een ziekteverzekering : Mevrouw GA beschikt over een ziekteverzekering voor haarzelf alsook voor haar echtgenoot, nl. verzoeker is aangesloten bij de Christelijke Mutualiteit, met kantoor te Lokeren.

6. De echtgenoot of partner mag niet lijden aan één van de ziekten opgesomd in de bijlage bij de Verblijfswet

7. De echtgenoot/partner mag geen gevaar betekenen voor de openbare orde of veiligheid : uit het uittreksel uit het strafregister, dat werd bijgevoegd aan het originele vestigingsdossier, blijkt dat conculant geen gevaar betekent voor de openbare orde of veiligheid.

8. Conclusie

Uit wat voorafgaat meent conculant dat de gemachtigde van de heer Staatsecretaris van Migratie- en Asielbeleid, bevoegd voor toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen het artikel 40 ter van de Wet van 15 december 1980 niet correct heeft toegepast en geschonden.”

Eén van de punten van het betoog van de verzoekende partij is dat de gemachtigde de aanvraag onzorgvuldig heeft onderzocht door geen concrete behoefteanalyse te doen en daaromtrent niet afdoende heeft gemotiveerd en dit alles in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

In dit verband dient te worden nagegaan wanneer een behoefteanalyse zich opdringt.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Deze bepaling verwijst aldus naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet en meer bepaald naar de hierin opgenomen voorwaarde aangaande stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt wat dit betreft als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

In casu wordt niet betwist dat de referentiepersoon over inkomsten (zowel uit arbeid, als uit uitkeringen) beschikt die in aanmerking kunnen worden genomen voor de beoordeling van deze voorwaarde. Immers stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing “de voorgelegde werkloosheidsuitkeringen kunnen in aanmerking worden genomen”. De verwerende partij geeft expliciet aan in de motivering van de bestreden beslissing dat een evaluatie wordt gemaakt van werkloosheidsuitkeringen en inkomsten uit arbeid. Uit deze evaluatie blijkt echter dat de verwerende partij meent dat de voorgelegde bedragen onregelmatig en ontoereikend zijn.

Hierbij moet worden benadrukt de Raad van State reeds oordeelde dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd (RvS 196 december 2013, nr. 225.915).

Het Grondwettelijk Hof heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) (zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915 : « il revient à l'autorité de procéder à un examen concret de la situation et, conformément à ce que prévoit l'article 42, §1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics. »).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde het bedrag van 120% van het leefloon heeft gehanteerd als een minimumbedrag waaronder gezinshereniging niet mogelijk is.

De Raad bemerkt voorts geen aanwijzingen in het administratief dossier of in de bestreden beslissing dat de gemachtigde, na vaststelling dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet voldoen aan het bedrag van 120% van het leefloon, is overgegaan tot een concreet onderzoek van de situatie van verzoeker.

Een behoefteanalyse blijkt niet. Uit het antwoord van de verwerende partij in de nota met opmerkingen blijkt dat de verwerende partij niet betwist dat er geen behoefteanalyse werd doorgevoerd. Er worden wel opmerkingen gemaakt door de verwerende partij in de zin dat de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog, dat niet kan worden ingezien hoe een behoefteanalyse tot een ander resultaat zou kunnen leiden, ...

Uit de duidelijke bepaling van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde gehouden is een onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij, indien de bestaansmiddelen die zijn bijgebracht niet voldoende zijn aangetoond in toepassing van artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij, en haar Belgische partner, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. Nochtans geeft de verzoekende partij in haar verzoekschrift concrete elementen aan die bij deze concrete behoefteanalyse in rekening hadden kunnen worden genomen.

De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

De motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 mei 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU